

Ապագա Ամերիկայի համար և 2020 թվականի հուլիսի 18 — Թիվ երեք

Երանելի են այն աչքերը, որ տեսնում են, և այն ականջները, որ լսում են

Jeff Pippenger

2023-08-25

Բարեփոխչական շարժումների գծերը Բացահայտության տասներորդ գլխի «յոթ որոտների» ըմբռնման բանալին են: «Յոթ որոտները» ներկայացնում են առաջին հրեշտակի պատգամի զորացման պատմությունը՝ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ից մինչև Մեծ Հիսաբափությունը՝ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը: Տասներորդ գլուխը հենց իր ներսում ներկայացնում է երեք ներքին վկայություններ՝ այս ըմբռնումը հաստատելու համար:

«1840–44 թվականների ադվենտական շարժումը Աստծո զորության փառավոր դրսևորում էր. առաջին հրեշտակի պատգամը հասցվեց աշխարհի ամեն մի միսիոներական կայան, և որոշ երկրներում նկատվեց կրոնական այնպիսի մեծ հետաքրքրություն, որպիսին որևէ երկրում չէր վկայվել տասնվեցերորդ դարի Բարեփոխությունից ի վեր. սակայն այս ամենը պիտի գերազանցվի երրորդ հրեշտակի վերջին նախազգուշացման ներքո տեղի ունեցող հզոր շարժմամբ»: Մեծ պայքար, 611:

Առաջին հրեշտակի լուրը փոխանցվեց աշխարհին 1840 թվականից սկսած: Ուրիա Սմիթը ներկայացնում է պիոներների ըմբռնումը՝ ներդաշնակ Քույր Ուայթի հետ: Սմիթը ճանաչում է, որ առաջին հրեշտակը եկավ 1798 թվականին, և ցույց է տալիս, որ 1840 թվականին իջածը հենց առաջին հրեշտակն էր: Սմիթը և պիոներները պարզապես չէին նկատել լուրի գալուստի և դրա զորացման միջև եղած տարբերությունը: Սմիթը հստակորեն հայտարարում է, որ երբ Հայտնության տասներորդ գլխի հրեշտակը մի ոտքը ծովի վրա և մյուսը երկրի վրա դրեց, դա նույնացրեց այն լուրը, որ փոխանցվում էր աշխարհին:

«Ուստի 1798 թվականին դադարեց Քրիստոսի օրվա մոտ լինելը հռչակելու դեմ եղած սահմանափակումը. 1798 թվականին սկսվեց վախճանի ժամանակը, և փոքր զրքից կնիքը վերցվեց: Ուստի այդ ժամանակաշրջանից ի վեր Հայտնություն 14-ի հրեշտակը ելել է՝ հռչակելով, որ Աստծո դատաստանի ժամը եկել է. և այդ ժամանակից էլ, 10-րդ գլխի հրեշտակը կանգնել է ծովի և ցամաքի վրա և երդվել, թե այլևս ժամանակ չի լինելու: Նրանց նույնության վերաբերյալ որևէ հարց լինել չի կարող. և բոլոր այն փաստարկները, որոնք ծառայում են մեկին տեղորոշելուն, նույնքան ուժգին են նաև մյուսի դեպքում: Այստեղ կարիք չունենք որևէ փաստարկի մեջ մտնելու՝ ցույց տալու համար, որ ներկա սերունդը տեսնում է այս երկու մարգարեությունների կատարվելը: Գալստյան քարոզչության մեջ, առավելապես 1840-ից մինչև 1844 թվականները, սկսվեց դրանց լիակատար և հանգամանալի իրականացումը: Այս հրեշտակի դիրքը՝ մի ոտքը ծովի վրա և մյուսը՝ ցամաքի, ցույց

է տալիս նրա հռչակության լայն տարածումը ծովով և ցամաքով: Եթե այս լուրը նախատեսված լիներ միայն մեկ երկրի համար, բավական կլիներ, որ հրեշտակը իր դիրքը վերցնէր միայն ցամաքի վրա: Բայց նա մի ոտքը ծովի վրա ունի, որից կարող ենք եզրակացնել, թե նրա լուրը կանցնի օվկիանոսը և կտարածվի աշխարհի զանազան ազգերի ու բաժանումների մեջ. և այս եզրակացությունն առավել է ամրապնդվում այն փաստով, որ վերնում հիշատակված Գալստյան հռչակությունը իսկապես հասավ աշխարհի յուրաքանչյուր միսիոնական կայան: Այս մասին առավել՝ 14-րդ գլխի ներքո»: Ուրիա Սմիթ, Մտքեր Դանիելի և Հայտնության մասին, 521:

Ուստի տասներորդ գլխի առաջին համարը մատնանշում է 1840 թվականի օգոստոսի 11-ը, քանի որ այդ ժամանակ Օսմանյան գերիշխանության կանխասված վախճանը դադարեց Հայտնություն իններորդ գլխում տրված մարգարեության համաձայն: Քույր Ուայթն ասում է.

«1840 թվականին մարգարեության մեկ այլ նշանավոր կատարում լայն հետաքրքրություն արթնացրեց: Երկու տարի առաջ երկրորդ գալուստը քարոզող առաջատար սպասավորներից մեկը՝ Ջոսայա Լիչը, հրապարակել էր Հայտնություն 9-րդ գլխի մի մեկնություն՝ կանխագուշակելով Օսմանյան կայսրության անկումը: Նրա հաշվարկների համաձայն՝ այս իշխանությունը պիտի տապալվեր... 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին, երբ կարելի է ակնկալել, որ Կոստանդնուպոլսում օսմանյան իշխանությունը պիտի կոտրվի: Եվ ես հավատում եմ, որ այդպես էլ կլինի»:

«Ճիշտ այն ժամանակ, որ նշանակված էր, Թուրքիան, իր դեսպանների միջոցով, ընդունեց Եվրոպայի դաշնակից տերությունների պաշտպանությունը և այդպիսով իրեն դրեց քրիստոնյա ազգերի վերահսկողության ներքո: Այդ իրադարձությունը ճշգրտորեն իրականացրեց մարգարեությունը: Երբ դա հայտնի դարձավ, շատ բազմություններ համոզվեցին Միլլերի և նրա գործակիցների ընդունած մարգարեական մեկնաբանության սկզբունքների ճշտության մեջ, և մի հրաշալի խթան տրվեց գալստյան շարժմանը: Գիտուն և բարձր դիրք ունեցող մարդիկ միացան Միլլերին թե՛ իր հայացքները քարոզելու, թե՛ հրատարակելու գործում, և 1840-ից մինչև 1844 թվականը գործը արագորեն տարածվեց»: «Մեծ պայքարը», 334, 335:

Տասներորդ գլխի առաջին համարը 1840 թվականն է, իսկ տասներորդ համարում մենք տեսնում ենք, որ Հովհաննեսը դառնապես հիասթափվում է 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Հովհաննեսը ներկայացնում էր նրանց, ովքեր փոքրիկ գրքի պատգամը տարան աշխարհին, միայն թե 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին կրեն այդ դառը հիասթափությունը: Առաջին համարից մինչև տասներորդ համարը ներկայացնում է 1840-ից մինչև 1844 թվականների պատմությունը: Սա տասներորդ գլխի ներսում եղած ներքին վկայություններից մեկն է:

Մյուս վկան Հովհաննեսն է, որը ուտում է փոքրիկ գիրքը, և այն քաղցր է նրա բերանում՝ ներկայացնելով 1840 թվականի օգոստոսի 11-ի լուրի նրա ընդունումը, իսկ ապա այն

դառնացավ նրա որովայնում 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի Մեծ Հիասթափության ժամանակ:

Եվ ես առա փոքրիկ գիրքը հրեշտակի ձեռքից և կերա այն. և իմ բերանում այն մեղրի պես քաղցր էր, իսկ հենց որ կերա այն, իմ որովայնը դառնացավ: Հայտնություն 10:10.

Տասներորդ համարը մեկ համարի մեջ ներկայացնում է հենց 1840-ից մինչև 1844 թվականների ամբողջ պատմությունը: Մա գլխի ներսում երկրորդ ներքին վկայությունն է այն մասին, որ «յոթ որոտները» ներկայացնում են այդ պատմությունը: Քույր Ուայթն արդեն նույնացրել է, որ «յոթ որոտները» ներկայացնում են իրադարձությունների մի ուրվագծում, որոնք տեղի ունեցան առաջին և երկրորդ հրեշտակների լուրերի ներքո: Երկրորդ հրեշտակի լուրը ավարտվեց մեծ հիասթափությամբ, ուստի «յոթ որոտները» ներկայացնում են հենց նույն պատմությունը: Երեք ներքին վկաներ՝ հաստատելու այն ճշմարտությունը, որ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ից մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի Մեծ Հիասթափությունը այն մարգարեական պատմությունն է, որի վրա շեշտը դրվում է Հայտնության տասներորդ գլխում:

Այնուհետև վերջին համարում, «յոթ որոտների» հետ կապված ճշմարտությանը համապատասխան, տրվում է պատգամի ներկայացման հրաման, և այն է, որ հենց նույն պատմությունը պետք է կրկնվի:

Եվ նա ինձ ասաց. «Դու դարձյալ պիտի մարգարեանաս շատ ժողովուրդների, ազգերի, լեզուների և թագավորների առաջ»: Հայտնություն 10:11:

Յոթ որոտները նշանավորում են, որ ադվենտիզմի սկիզբը՝ սկսվելով այն ժամանակ, երբ «վերջի ժամանակում» բացազերծված պատգամը զորացվեց, պիտի պատկերավոր կերպով ներկայացնեն ադվենտիզմի վախճանը, երբ 1989 թվականին բացազերծված պատգամը պիտի զորացվեր ոչ թե Հայտնություն տասներորդ գլխի հրեշտակի, այլ Հայտնություն տասնութերորդ գլխի իջնող հրեշտակի իջմամբ: Հայտնություն տասնութերորդ գլխի հրեշտակը իջավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, և այժմ մենք մոտենում ենք 1840-ից մինչև 1844 թվականների պատմական կրկնության ավարտին:

Տասներորդ գլխի այս դիտարկումները տարիներ շարունակ հանրային տիրույթում են եղել: Այն, ինչ մինչև վերջերս երբեք չէր ճանաչվել, այն է, որ այդ սրբազան պատմության հետ միասին կա մեկ այլ սրբազան պատմություն, որ ներդրված է նրա մեջ: Այդ պատմությունը կճանաչվի միայն նրանց կողմից, ովքեր ընդունում են Ալֆայի և Օմեգայի սկզբունքը, որը որևէ բանի վերջը նույնացնում է որևէ բանի սկզբի հետ: Սրբազան պատմության ներսում ներդրված պատմությունը սկսվում է մի հիասթափությամբ և ավարտվում է Մեծ Հիասթափությամբ: 1843-ից մինչև 1844 թվականների պատմությունը հատուկ պատմական գիծ է՝ 1840-ից մինչև 1844 թվականների պատմության ներսում, սակայն նրանից տարբեր: Քույր Ուայթը և Քրիստոսը երկուսն էլ անդրադառնում են այս պատմական գծին:

1840–1844 թվականներին տրված բոլոր պատգամները այժմ պետք է հնչեն գործությամբ, որովհետև շատ մարդիկ կորցրել են իրենց ուղղությունը: Պատգամները պետք է հասցվեն բոլոր եկեղեցիներին:

«Քրիստոսն ասաց. «Երանելի են ձեր աչքերը, որովհետև տեսնում են, և ձեր ականջները, որովհետև լսում են. որովհետև ճշմարիտ եմ ասում ձեզ, որ շատ մարգարեներ և արդարներ ցանկացել են տեսնել այն, ինչ դուք եք տեսնում, և չեն տեսել, և լսել այն, ինչ դուք եք լսում, և չեն լսել» [Matt. 13:16, 17]: Երանելի են այն աչքերը, որոնք տեսան այն բաները, որ տեսնվեցին 1843 և 1844 թվականներին:

«Լուրը տրվեց: Եվ այդ լուրը կրկնելու հարցում չպետք է որևէ հապաղում լինի, որովհետև ժամանակների նշանները կատարվում են. եզրափակիչ գործը պետք է արվի: Կարճ ժամանակում մեծ գործ պիտի կատարվի: Շուտով Աստծո նշանակմամբ մի լուր պիտի տրվի, որը պիտի վերածվի հզոր աղաղակի: Այն ժամանակ Դանիելը պիտի կանգնի իր բաժնում՝ իր վկայությունը տալու համար»: Manuscript Releases, h. 21, 437.

«Մարգարեները և արդար մարդիկ ցանկացել են տեսնել այն բաները», որոնք «տեսնվեցին 1843 և 1844 թվականներին»: Հիսուսը այս սրբազան պատմությանը հղում արեց երկու Ավետարաններում, սակայն յուրաքանչյուր հղում՝ տարբեր համատեքստում:

Եվ Նա առականերով շատ բաներ խոսեց նրանց՝ ասելով. «Ահա սերմնացանը ելավ սերմանելու: Եվ երբ նա սերմանում էր, մի մասը ճանապարհի եզրին ընկավ, և երկնքի թռչունները եկան ու կերան այն: Մյուսը քարքարոտ տեղերում ընկավ, որտեղ շատ հող չուներ, և իսկույն ծլեց, որովհետև հողի խորություն չուներ: Բայց երբ արևը բարձրացավ, խանձվեց, և արմատ չունենալու պատճառով չորացավ: Եվ մի մասն էլ փշերի մեջ ընկավ, և փշերը բարձրացան ու խեղդեցին այն: Իսկ ուրիշը բարի հողի մեջ ընկավ և պտուղ տվեց՝ մեկը հարյուրապատիկ, մյուսը՝ վաթսուհապատիկ, և մյուսը՝ երեսնապատիկ: Ով լսելու ականջ ունի, թող լսի»: Եվ աշակերտները մոտեցան ու ասացին Նրան. «Ինչո՞ւ ես նրանց առականերով խոսում»: Նա պատասխանեց ու ասաց նրանց. «Որովհետև ձեզ տրված է իմանալ երկնքի արքայության խորհուրդները, բայց նրանց տրված չէ: Որովհետև ով ունի, նրան պիտի տրվի, և նա առավելություն պիտի ունենա, իսկ ով չունի, նրանից պիտի վերցվի նույնիսկ այն, ինչ ունի: Դրա համար նրանց առականերով եմ խոսում, որովհետև նայելով՝ չեն տեսնում, և լսելով՝ չեն լսում ու չեն հասկանում: Եվ նրանց վրա կատարվում է Եսայու մարգարեությունը, որ ասում է. “Լսելով պիտի լսեք և չհասկանաք, և նայելով պիտի տեսնեք ու չընկալեք. որովհետև այս ժողովրդի սիրտը բթացել է, և նրանց ականջները ծանր են լսելու համար, և իրենց աչքերը փակել են, որպեսզի երբևէ իրենց աչքերով չտեսնեն, իրենց ականջներով չլսեն, իրենց սրտով չհասկանան և չդառնան, և Ես նրանց չբժշկեմ”»: Բայց երանելի են ձեր աչքերը, որովհետև տեսնում են, և ձեր ականջները, որովհետև լսում են: Ճշմարիտ եմ ասում ձեզ, որ շատ մարգարեներ և արդարներ ցանկացան տեսնել այն, ինչ դուք եք տեսնում, և չտեսան, և լսել այն, ինչ դուք եք լսում, և չլսեցին»: Մատթեոս 13:3–17.

Հիսուսը, Մատթեոսի Ավետարանում, խոսելով Աստծո Խոսքի ազդեցության մասին և մարդկանց կոչ անելով «լսել», մատնանշում է, որ այն Լաոդիկեացիները, որոնք մերժում են այն լուրը, որ մարգարեները ցանկացան տեսնել, ներկայացված էին Եսայիայի վեցերորդ գլխում: «Future for America»-ն բազմիցս ներկայացրել է Եսայիայի վեցերորդ գլուխը 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի համատեքստում, քանի որ այդ օրը իսլամի հարձակմամբ Հայտնության տասնութերորդ գլխի հզոր հրեշտակը իջավ և իր փառքով լուսավորեց երկիրը: Բոլոր մարգարեները համակարծիք են միմյանց հետ, և Եսայիայի վեցերորդ գլխի երրորդ համարում մենք գտնում ենք ուղիղ հղումը հենց այդ հրեշտակին:

Այն տարում, երբ մեռավ Օզիա թագավորը, ես տեսա նաև Տիրոջը՝ նստած բարձր ու վերամբարձ գահի վրա, և Նրա պատմուճանի փեշերը լցնում էին տաճարը: Նրանից վեր կանգնած էին սերովբեները. նրանցից յուրաքանչյուրն ուներ վեց թև. երկուսով ծածկում էր իր երեսը, երկուսով ծածկում էր իր ոտքերը, և երկուսով թռչում էր: Եվ մեկը կանչում էր մյուսին ու ասում. «Մուրբ, սուրբ, սուրբ է Ջորաջ Տերը. ամբողջ երկիրը լի է Նրա փառքով»: Եսայիա 6:1-3:

Երբ Հայտնություն տասնութերորդ գլխի հրեշտակը իջնում է, երկիրը լուսավորվում է նրա փառքով, և Եսայիան տալիս է մեկ այլ կարևոր բանալի, երբ հայտնում է մեզ, որ իր տեսիլքը սրբաբանի մասին տեղի ունեցավ այն տարում, երբ մահացավ Օզիա թագավորը: Օզիա թագավորը փորձել էր տաճարի ներսում կատարել քահանայի գործը: Ութսուն քահանաներ և քահանայապետը դիմադրեցին նրան, որպեսզի նա դա չանի, մինչև որ Տերը հարվածեց նրան բորոտությամբ նրա ճակատին: Նա ստացավ գազանի դրոշմը՝ փորձելով միավորել իր պետական իշխանությունը եկեղեցական իշխանության հետ: Նա անմիջապես չմեռավ. նա հեռացվեց գահից և փոխարինվեց, և որոշ ժամանակ անց վերջապես մահացավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին: Աղվենտիստական եկեղեցին աստիճանաբար մահանում է, ինչպես մահացավ հրեական եկեղեցին Քրիստոսի օրերում: Բայց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին աղվենտիզմը, որն արդեն մերժել էր Դանիել տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց համարների պատգամը, որպես Միացյալ Նահանգների բողոքական եղջյուր, ավարտվեց, և այն մարդկանց, որոնք ներկայացված էին Եսայիայով, այն ժամանակ կոչ արվեց տանելու այն պատգամը, որը ներկայացված է Հայտնություն տասնութերորդ գլխի առաջին ձայնով:

Եվ Ազարիա քահանան մտավ նրա հետևից, և նրա հետ՝ Տիրոջ ութսուն քաջարի քահանաներ: Եվ նրանք ընդդիմացան Օզիա թագավորին ու ասացին նրան. «Քեզ չի պատկանում, ո՛վ Օզիա, խունկ ծխել Տիրոջը, այլ՝ Ահարոնի որդիներին՝ քահանաներին, որոնք սրբազործված են խունկ ծխելու համար. դո՛ւրս եկ սրբաբանից, որովհետև հանցանք ես գործել, և դա քեզ համար պատիվ չի լինելու Տեր Աստծուց»: Այն ժամանակ Օզիան բարկացավ, և նրա ձեռքում խնկաման կար՝ խունկ ծխելու համար. և մինչ նա բարկացած էր քահանաների վրա, բորոտությունը դուրս ելավ նրա ճակատին՝ քահանաների առաջ, Տիրոջ տանը, խնկի սեղանի մոտից: Եվ Ազարիա քահանայապետը և բոլոր քահանաները նայեցին նրան, և ահա նա բորոտ էր իր ճակատին, և նրանք նրան շտապ դուրս հանեցին այնտեղից. և ինքն

Էլ շտապեց դուրս գալ, որովհետև Տերը հարվածել էր նրան: Եվ Օզիա թագավորը բորոտ մնաց մինչև իր մահվան օրը, և բնակվում էր առանձին տանը՝ լինելով բորոտ, որովհետև կտրված էր Տիրոջ տնից. և նրա որդի Հովթամը թագավորի տան վրա էր դատելով երկրի ժողովրդին: Բ Մնացորդաց 26:17–21:

Կարևոր է ճանաչել, որ բողոքականության եղջյուրը հեռացվեց Յոթներորդ օրվա աղվենտիստական եկեղեցուց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, որովհետև վերջին օրերում Հայտնության գրքի պատգամի կնիքների բացման համար կան երեք հիմնական տարրեր: Դրանցից մեկը Հանրապետականության եղջյուրի և Բողոքականության եղջյուրի զուգահեռ պատմությունն է: Մյուս տարրը, որը պետք է ճանաչվի, յոթ եկեղեցիների նշանակությունն է, իսկ, իհարկե, երրորդը՝ «յոթ որոտներն» են: Այս երեք մարգարեական տարրերն էլ կազմում են այն պատգամը, որի կնիքները բացվում են, և անհրաժեշտ է ճանաչել, որ ինչպես Քրիստոսի օրերում հրեական եկեղեցին շրջանցվեց, այնպես էլ աղվենտիզմը շրջանցվում է «վերջին օրերում»:

Եսային կամավորաբար հանձն է առնում պատգամ տանել Աստծո անհավատարիմ ընտրյալ ժողովրդին իր պատմության ընթացքում, և Հիսուսն օգտագործում է նույն խոսքերը՝ նույն իրավիճակին դիմելու համար Իր պատմության ընթացքում: Ուխտով ընտրված ժողովուրդը շրջանցվում է, և նրանք հրաժարվում են «լսել» ու բժշկվել:

Եվ նա ասաց. Գնա՛ և ասա՛ այս ժողովրդին. «Լսեցե՛ք արդարև, բայց մի՛ հասկացեք, և տեսե՛ք արդարև, բայց մի՛ ըմբռնեք: Այս ժողովրդի սիրտը հաստացրո՛ւ, և նրանց ականջները ծանրացրո՛ւ, և նրանց աչքերը փակիր, որպեսզի չտեսնեն իրենց աչքերով, և չլսեն իրենց ականջներով, և չհասկանան իրենց սրտով, և չդառնան, և չբժշկվեն»: Եսայիա 6:9, 10.

Աշխատանքը, որին Եսայիան ձեռնամուխ է լինում, այն նույն աշխատանքն է, որին Հովհաննեսն ու Եզեկիելը ձեռնամուխ եղան, երբ կերան փոքրիկ գիրքը: Նրանք հանդիմանության լուր են տանում ուխտով ընտրված մի ժողովրդի, որը գտնվում է Տիրոջ բերանից դուրս թքվելու ընթացքի մեջ: Երկրորդ անգամ, երբ Հիսուսը հիշատակում է այն պատմությունը, որ մարգարեներն ու արդար մարդիկ ցանկացան տեսնել, արձանագրված է Ղուկասի կողմից:

Եվ դու, Կափառնայում, որ մինչև երկինք բարձրացար, պիտի մինչև դժոխք ցած նետվես: Ով ձեզ լսում է, ինձ է լսում. և ով ձեզ անարգում է, ինձ է անարգում. իսկ ով ինձ է անարգում, անարգում է նրան, որ ինձ ուղարկեց: Եվ այն յոթանասունը ուրախությամբ վերադարձան՝ ասելով. Տե՛ր, դներն անգամ քո անունով մեզ են հնազանդվում: Եվ նա նրանց ասաց. Ես տեսնում էի սատանային՝ ինչպես կայծակ՝ երկնքից ընկնելիս: Ահա ձեզ իշխանություն եմ տալիս օձերի ու կարիճների վրա կոխոտելու, և թշնամու ամբողջ զորության վրա, և ոչինչ ձեզ ամենևին չի վնասի: Սակայն սրանով մի՛ ուրախացեք, թե հոգիները ձեզ են հնազանդվում, այլ առավել ուրախացե՛ք, որ ձեր անունները գրված են երկնքում: Նույն ժամին Հիսուս հոգով ցնծաց և ասաց. Գոհություն եմ հայտնում քեզ, ո՛վ Հայր, երկնքի և երկրի Տե՛ր, որ այս բաները ծածկեցիր իմաստուններից և խոհեմներից, և հայտնեցիր մանուկներին. այո՛, Հայր, որովհետև այսպես հաճելի եղավ քո առաջ: Ամեն ինչ ինձ է հանձնված իմ

Հորից. և ոչ որ չգիտի, թե Որդին ով է, եթե ոչ՝ Հայրը, և թե Հայրը ով է, եթե ոչ՝ Որդին, և նա, ում Որդին կամենա հայտնել նրան: Եվ դեպի իր աշակերտները դառնալով՝ առանձին ասաց. Երանի այն աչքերին, որ տեսնում են այն, ինչ դուք եք տեսնում. որովհետև ասում եմ ձեզ, որ շատ մարգարեներ և թագավորներ ցանկացան տեսնել այն, ինչ դուք եք տեսնում, և չտեսան, և լսել այն, ինչ դուք եք լսում, և չլսեցին: Ղուկաս 10:15–24.

Դարձյալ, այն օրհնության համատեքստը, որը կապված է նրանց հետ, ովքեր ունեն այն արտոնությունը՝ տեսնելու այն, ինչ արդարները ցանկացել են տեսնել, վերաբերում է ուխտի ընտրյալ ժողովրդին, որի կողքով անցնում են և որը չի կամենում «լսել»: Քույր Ուայթը հիշատակում է Քրիստոսի դատապարտությունը Կափառնայում՝ նկատմամբ, որը մեծ լույսի մերժման խորհրդանիշ է, և նա շեշտադրել է աղվենտիզմը՝ աղվենտիզմի դեմ ուղղված հանդիմանությունը դնելով [փակագծերի] մեջ:

«Աստծո անունը կրող զավակների մեջ որքան քիչ համբերություն է դրսևորվել, որքան շատ դառն խոսքեր են ասվել, որքան շատ դատապարտում է արտահայտվել նրանց դեմ, ովքեր մեր հավատքից չեն: Շատերը այլ եկեղեցիներին պատկանողներին նայել են որպես մեծ մեղավորների, մինչդեռ Տերը նրանց այդպես չի դիտում: Նրանք, ովքեր այսպես են նայում այլ եկեղեցիների անդամներին, կարիք ունեն խոնարհվելու Աստծո հզոր ձեռքի ներքո: Նրանք, ում իրենք դատապարտում են, գուցե ունեցել են միայն քիչ լույս, սակավ առիթներ և առավելություններ: Եթե նրանք ունեցած լինեին այն լույսը, որ ունեցել են մեր եկեղեցիների անդամներից շատերը, գուցե շատ ավելի մեծ առաջընթաց ունեցած լինեին և աշխարհին իրենց հավատքը ավելի լավ ներկայացրած լինեին: Նրանց մասին, ովքեր պարծենում են իրենց լույսով, բայց չեն ընթանում դրա մեջ, Քրիստոսն ասում է. «Բայց ասում եմ ձեզ, որ դատաստանի օրը Տյուրոսի և Սիդոնի համար ձեզնից ավելի տանելի կլինի: Եվ դու, Կափառնայում [Յոթներորդ օրվա աղվենտիստներ, որ մեծ լույս են ունեցել], որ մինչև երկինք բարձրացված ես [արտոնության տեսակետից], մինչև դժոխք պիտի իջնես. որովհետև եթե այն գորավոր գործերը, որ կատարվել են քո մեջ, կատարված լինեին Սողոմոն, նա կմնար մինչև այսօր: Բայց ասում եմ ձեզ, որ դատաստանի օրը Սողոմի երկրի համար քեզնից ավելի տանելի կլինի»: Այն ժամանակ Հիսուսը պատասխանեց և ասաց. «Գոհանում եմ Քեզանից, ո՛վ Հայր, երկնքի և երկրի Տե՛ր, որովհետև այս բաները թաքցրեցիր իմաստուններից ու խոհեմներից [իրենց իսկ գնահատմամբ] և հայտնեցիր մանուկներին»:»

«Եվ այժմ, որովհետև դուք արեցիք այս բոլոր գործերը,— ասում է Տերը,— և Ես ձեզ հետ խոսեցի՝ վաղ առավոտյան վեր կենալով և խոսելով, բայց դուք չլսեցիք, և Ես ձեզ կանչեցի, բայց դուք չպատասխանեցիք, ուստի Ես պիտի անեմ այս տանը, որ կոչված է Իմ անունով, որին դուք ապավինում եք, և այն վայրին, որ Ես տվել եմ ձեզ և ձեր հայրերին, ինչպես արեցի Սելովին: Եվ Ես ձեզ պիտի վտարեմ Իմ աչքի առաջից, ինչպես վտարեցի ձեր բոլոր եղբայրներին, այսինքն՝ Եփրեմի ողջ սերունդը»: Review and Herald, August 1, 1893.

Աղվենտիզմում կատարված «գորավոր գործերը» այն գործերն էին, որոնք արդար մարդիկ և մարգարեները ցանկանում էին տեսնել և լսել: Այդ գորավոր գործերը

ներկայացվեցին 1843 և 1844 թվականների պատմության մեջ, երբ հռչակվեց Կեսգիշերյան աղադակի պատգամը: Աղվենտիզմը մերժել է իր պատմությունը, և հատկապես՝ 1843 և 1844 թվականների պատմությունը: Պատմություն, որը սկսվում և ավարտվում է հիասթափությամբ, և միաժամանակ պատմություն, որը նախատեսված էր նրանց առաջնորդելու դեպի նորոգված երկիրը:

«Ճանապարհի սկզբում նրանց հետևում պայծառ լույս էր կանգնեցված, որի մասին հրեշտակն ինձ ասաց, թե դա «կեսգիշերյան աղադակն» էր»: Այդ լույսը շողում էր ամբողջ ճանապարհի երկայնքով և լույս էր տալիս նրանց ոտքերին, որպեսզի նրանք չսայթաքեն:

«Եթե նրանք իրենց աչքերը սևեռած պահեին Հիսուսի վրա, Ով անմիջապես իրենց առջև էր և առաջնորդում էր նրանց դեպի քաղաքը, նրանք ապահով էին: Բայց շուտով ոմանք հոգնեցին և ասացին, թե քաղաքը շատ հեռու է, և որ իրենք ակնկալել էին՝ արդեն իսկ այնտեղ մտած լինել: Այդ ժամանակ Հիսուսը քաջալերում էր նրանց՝ բարձրացնելով Իր փառավոր աջ բազուկը, և Նրա բազուկից լույս էր դուրս գալիս, որը ծածանվում էր աղվենտական խմբի վրա, և նրանք աղադակում էին:

«Ալելուիա՝»: Մյուսները անխոհեմաբար մերժեցին իրենց հետևում եղած լույսը և ասացին, թե նրանց այդքան հեռու առաջնորդողը Աստված չէր: Նրանց հետևում եղած լույսը մարեց՝ նրանց ոտքերը թողնելով կատարյալ խավարի մեջ, և նրանք սայթաքեցին, աչքից կորցրին թե՛ նշանը, թե՛ Հիսուսին, և ուղուց ընկնելով՝ ցած ընկան ներքևում գտնվող խավար ու ամբարիշտ աշխարհը»: Early Writings, 15.

Այն, ինչ այժմ բացում է Հուդայի ցեղից առյուծը, 1843 և 1844 թվականների պատմությունն է: «Յոթ ուրոտները» ներկայացնում են 1840-ից մինչև 1844 թվականները, սակայն այդ ժամանակահատվածը պարունակում է մի առանձնահատուկ պատմություն, որը ուխտի պատմության սկզբից ի վեր նախապատկերվել է: Բոլոր բարենորոգչական շարժումները միմյանց զուգահեռ են և կրում են նույնական սահմանանիշները: Եթե դրանք միմյանցից տարբեր լինեին, Սատանան յուրաքանչյուր բարենորոգչական շարժման համար հարձակման տարբեր ծրագիր կստեղծեր, սակայն նա երբեք այդպես չի անում:

«Սակայն սատանան անգործ չէր: Այժմ նա փորձեց այն, ինչ փորձել է յուրաքանչյուր այլ բարենորոգչական շարժման մեջ՝ խաբել և կործանել ժողովրդին՝ նրանց վրա ճշմարիտ գործի փոխարեն կեղծը մատուցելով: Ինչպես քրիստոնեական եկեղեցու առաջին դարում կային սուտ քրիստոսներ, այնպես էլ տասնվեցերորդ դարում ելան սուտ մարգարեներ»: The Great Controversy, 186.

Այս հատվածի էական միտքը, մեր փոխանցած ընդհանուր պատգամի տեսանկյունից, այն է, որ երբ աղվենտիզմը դադարեց պահպանել բողոքականության թիվնոցը, և այն ամբողջովին վերցվեց նրանից 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, նրանք nevertheless շարունակում են պնդել, թե իրենք են մնացորդական շարժումը, որը հռչակում է երրորդ հրեշտակի բարձրաձայն աղադակը: Սակայն նրանք կեղծն են: Եթե դուք չեք ճանաչում, թե այժմ ո՞ր շարժումն է կրում բողոքականության եղջյուրը, գրեթե անհնար է հասկանալ Միացյալ Նահանգներում գտնվող երկու եղջյուրների միջև զուգահեռը:

1843 և 1844 թվականների պատմությունը ներկայացված է յուրաքանչյուր քարենորոգչական շարժման մեջ, և այժմ մենք կհղվենք հին Իսրայելի՝ որպես Աստծո ընտրյալ ժողովրդի սկզբնավորմանը և Իսրայելի՝ որպես Աստծո ընտրյալ ժողովրդի ավարտին՝ նույնը նոր Իսրայելի համար պատկերավոր ցուցադրելու նպատակով, կենտրոնանալով 1843 և 1844 թվականների վրա, ինչպես դրանք ներկայացված են քարենորոգչական շարժումների յուրաքանչյուր գծում:

Մովսեսը մարգարեացավ, որ Տերը պիտի կանգնեցնի իր նման մի մարգարե, և այդ մարգարեն Հիսուսն էր: Ղուկասը «Գործք Առաքելոց»-ում հաստատում է, որ Հիսուսը կատարեց Մովսեսի մարգարեությունը:

Քո Տեր Աստվածը քեզ համար քո միջից, քո եղբայրներից, ինձ նման մի Մարգարե պիտի բարձրացնի. նրան պիտի լսեք: Երկրորդ Օրինաց 18:15.

Հիսուսն այն մարգարեն է, որին մենք պետք է լսենք:

Որովհետև Մովսեսն իսկապես ասաց հայրերին. «Տեր ձեր Աստվածը ձեզ համար ձեր եղբայրներից Ինձ նման մի մարգարե պիտի բարձրացնի. Նրան լսեցե՛ք ամեն ինչում, ինչ որ Նա ձեզ ասի: Եվ պիտի լինի, որ ամեն անձ, որ չլսի այդ մարգարեին, պիտի բնաջնջվի ժողովրդի միջից»: Այո՛, և բոլոր մարգարեները՝ Մամուելից սկսած և նրանից հետո եկողները, որքան որ խոսել են, նույնպես նախասացեցին այս օրերի մասին: Դուք մարգարեների որդիներն եք և այն ուխտի, որ Աստված հաստատեց մեր հայրերի հետ՝ ասելով Աբրահամին. «Եվ քո սերնդով պիտի օրհնվեն երկրի բոլոր ազգատոհմերը»: Աստված, նախ ձեզ համար հարություն տալով Իր Որդուն՝ Հիսուսին, ուղարկեց Նրան՝ ձեզ օրհնելու, որպեսզի ձեզանից յուրաքանչյուրին հետ դարձնի իր անօրենություններից: Գործք 3:22-26.

Քրիստոսի բարեփոխության գիծը սկսվում է վախճանի ժամանակից, ինչպես բոլոր բարեփոխության գծերը: Քրիստոսի օրերում «վախճանի ժամանակը» Նրա ծնունդն էր: Մուրբ Գիրքը ցույց է տալիս, որ Նրա ծննդյան պահին տեղի ունեցավ գիտության աճ՝ համաձայն Դանիելի գրքում տրված «վախճանի ժամանակի» սահմանման: Լինի դա հովիվների, արևելքից եկած մոգերի, բարկացած Հերովդեսի, թե տաճարում եղող Աննայի և Սիմեոնի պարագայում, Նրա ծնվելիս գիտության աճ տեղի ունեցավ: Այդ պահին հրեական եկեղեցու ղեկավարությունը շրջանցվեց: Ամուսնալուծությունը աստիճանական էր, բայց սկսվեց այն լուրի մերժումով, որ բացվեց վախճանի ժամանակին:

«Մարդիկ այդ չեն գիտակցում, սակայն այս լուրը երկինքն ուրախությամբ է լցնում: Ավելի խոր և ավելի քնքուշ հետաքրքրությամբ լույսի աշխարհի սուրբ էակները դեպի երկիր են ձգվում: Նրա ներկայությամբ ամբողջ աշխարհն ավելի պայծառ է դառնում: Բեթղեհեմի բլուրների վերևում հավաքված է հրեշտակների անթիվ բազմություն: Նրանք սպասում են այն նշանին, որպեսզի աշխարհին հռչակեն ավետիսը: Եթե Իսրայելի առաջնորդները հավատարիմ լինեին իրենց վստահված պարտականությանը, նրանք կարող էին մասնակից լինել Հիսուսի ծնունդը ավետելու ուրախությանը: Բայց այժմ նրանք շրջանցված են»: Քրիստոսի կյանքը, 47:

Աղվենտիզմի առաջնորդությունը շրջանցվեց 1989 թվականին, երբ կատարվեց Դանիել 11.40-ը: Հիսուսին նախատիպող Մովսեսի պատմության մեջ «վախճանի ժամանակը» նրա ծնունդն էր, երբ նրա ընտանիքը, իսկ այնուհետև փարավոնի դուստրը, մանկիկ Մովսեսի վերաբերյալ գիտելիքի ավելացում ստացան: Նրա անունը, բնականաբար, նշանակում է «ջրից փրկված», իսկ Հիսուս նշանակում է «Եհովան փրկում է»:

«վախճանի ժամանակից» հետո բոլոր բարեփոխման գծերը ցույց են տալիս մի պահ, երբ այն հատուկ պատմության մեջ ավելացած գիտելիքը ձևակերպվում է որպես պատգամ, որը կարող է բարձրացվել որպես վկայություն այն սերնդի առջև, որը պատասխանատվության է կանչվելու այն լույսի համար, որ բացվեց վախճանի ժամանակ:

Հովհաննես Մկրտիչը պաշտոնականացրեց Քրիստոսի պատգամը, և Մովսեսի պատգամը պաշտոնականացվեց նրա քառասուններորդ տարում, երբ նա փորձեց իր իսկ զորությամբ Իսրայելին ազատել Եգիպտոսից: Եգիպտոսից ազատագրման պատգամն այժմ արդեն հանրային գրառման մեջ էր:

Քառասուն տարի անց Մովսեսի պատգամը զորացվեց այրվող մորենու մոտ և ուղեկցվեց Աստծո աստվածության երկու նշաններով, ինչպես ներկայացված էին գավազանով, որ օձ դարձավ, և բորոտացած ձեռքով, որ Մովսեսը հանեց իր ծոցից: Հիսուսի պատգամը զորացվեց Նրա մկրտության ժամանակ, որը ուղեկցվեց աստվածության երկու նշաններով՝ Հոր ձայնով և Սուրբ Հոգով: Երկու պատմությունների մեջ հաջորդ ճանապարհային նշանը ներկայացնում է առաջին հիասթափությունը, հապաղման ժամանակը, երկրորդ հրեշտակի գալուստը կամ 1843 թվականը:

Մովսեսի գծում եղած հիասթափությունը երևակվեց նրա կնոջ միջոցով, երբ հրեշտակը իջավ Մովսեսին սպանելու՝ այն բանի համար, որ նա չէր թլփատել իր որդուն: Սարսափի մեջ Մեփոթան ինքը կատարեց այդ արարողությունը իրենց որդու վրա: Մովսեսը մոռացել էր թլփատել իր որդուն: Ուխտի հենց այն նշանը, որ տրվել էր Աբրահամին, մոռացվել էր Մովսեսի կողմից: Հայր Աբրահամը կանխասացությամբ ներկայացրել էր Եբրայեցիների գերությունը և ազատագրությունը Եգիպտոսում և Եգիպտոսից, և նրա մարգարեությունը պետք է առանձնահատուկ կերպով կատարվեր Մովսեսի միջոցով, սակայն Մովսեսը մոռացավ թլփատել իր որդուն: Այդ պահին Մովսեսը Մեփոթային հետ ուղարկեց, որպեսզի նա մնա իր հոր հետ մինչև ազատագրությունից հետո: Նա մնաց Մադիամում, մինչև Մովսեսը Իսրայելի որդիներին անցկացրեց Կարմիր ծովի ջրերի միջով, որը, ինչպես Պողոս առաքյալն է մեզ հայտնում, մկրտության նախատիպն էր՝ հենց այն արարողության, որ փոխարինեց թլփատությանը: Բաց մի՝ թողեք այդ միտքը: Մովսեսի պատմության մեջ երկրորդ հրեշտակին ներկայացնող waymark-ի գալուստը՝ այն waymark-ը, որ առաջ բերում է այդ պատմության առաջին հիասթափությունը, Աբրահամի ուխտային հարաբերության՝ Աստծո հետ ունեցած առաջնային կանոնի մերժումն էր:

Քրիստոսի ընթացքի մեջ առաջին հիասթափությունը Ղազարոսի մահն էր, որի մասին Մարթան և Մարիամը համոզված էին, որ չէր պատահի, եթե Հիսուսը չուշանար մինչև այն, որ Ղազարոսն արդեն չորս օր մեռած լիներ: Հիսուսի՝ Իր մտերիմ բարեկամ Ղազարոսին թույլ տալու հիասթափությունը, որ նա մեռնի և գերեզմանում ապականի, ասեղի էր ոչ միայն երկու քույրերի, այլև աշակերտների համար: Սակայն Ղազարոսի հարությունը դարձավ Քրիստոսի ողջ ծառայության կնիքը:

«Ղազարոսի մոտ գալը ուշացնելով՝ Քրիստոսը ողորմության նպատակ ուներ նրանց հանդեպ, ովքեր չէին ընդունել Նրան: Նա հապաղեց, որպեսզի, Ղազարոսին մեռելներից հարություն տալով, Իր համառ ու անհավատ ժողովրդին ևս մեկ ապացույց տա, որ Իրոք «հարությունն է և կյանքը»: Նա դժկամությամբ էր հրաժարվում ժողովրդից ունեցած ամեն հույսից՝ Իսրայելի տան այդ աղքատ, մոլորված ոչխարներից: Նրանց անապաշխարության պատճառով Նրա սիրտը կոտրվում էր: Իր ողորմությամբ Նա նպատակադրեց նրանց տալ ևս մեկ ապացույց, որ Ինքն է Վերականգնողը, Նա, ով միայն կարող էր կյանքն ու անմահությունը լույսի բերել: Սա պիտի լիներ մի ապացույց, որ քահանաները չէին կարող սխալ մեկնաբանել: Ահա՛ սա էր Բեթանիա գնալը ուշացնելու պատճառը: Այս պսակադրող հրաշքը՝ Ղազարոսի հարությունը, պետք է Աստծո կնիքը դնել Նրա գործի և Իր աստվածության հավակնության վրա»: The Desire of Ages, 529.

Աստծո հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումը պատկերավորված է 1843 և 1844 թվականների պատմության մեջ, որովհետև մեզ տեղեկացվում է, որ հենց Ղազարոսն էր, որ հաղթական մուտքի ժամանակ Քրիստոսին առաջնորդեց դեպի Երուսաղեմ: Հաղթական մուտքի պատմությունն այն պատմությունն է, որ Քույր Ուայթը գործածում է՝ պատկերելու 1843 և 1844 թվականների Կեսգիշերային Աղաղակը: Սա թյուրիմացություն էր այն մասին, որ Քրիստոսն Աստծո արարչագործ գործությամբ իշխանություն ուներ հարություն տալու մեռելներին: Մարիամն ու Եղիսաբեթը խոստովանում էին, որ գիտեին՝ Հիսուսն իշխանություն ուներ վերջին փողի ժամանակ հարություն տալու Ղազարոսին, բայց չէին կարող տեսնել, որ Նա իրականում իշխանություն ուներ հարություն տալու հենց այնտեղ և հենց այն ժամանակ: Նրանք մերժում էին հենց այն ճշմարտությունը, որը Նա եկել էր ցույց տալու Իր մկրտության և մահվան ժամանակ՝ Իր անձնական երեքուկես տարվա ծառայության սկզբում և ավարտին: Նրանք չէին կարող տեսնել, մինչև որ քարը գերեզմանից չհեռացվեց, ճիշտ այնպես, ինչպես հետագայում Նրա ձեռքը պիտի հեռացվեր 1843 թվականի աղյուսակի որոշ թվերի մեջ եղած մի սխալից:

Մովսեսը, այն բանից հետո որ Մեփոթային հեռացրեց փարավոնի հետ գալիք պայքարից, հանդիպեց իր ավագ եղբորը՝ Ահարոնին, և այդ երկու պատգամաբերները գնացին Եգիպտոս՝ ներկայացնելով երկրորդ հրեշտակի լուրը: Մինչև որ Եգիպտոսի վրա որևէ պատուհաս բերվեր, Մովսեսը զգուշացրեց փարավոնին, որ եթե նա չթողնի Իսրայելին՝ Աստծու անդրանիկին, դուրս գալ և երկրպագել, ապա Աստված կսպանի Եգիպտոսի անդրանիկին:

Եվ Տերը ասաց Մովսեսին. «Երբ վերադառնաս Եգիպտոս, նայիր, որ փարավոնի առաջ կատարես այն բոլոր հրաշքները, որ քո ձեռքում դրել եմ. բայց Ես կկարծրացնեմ նրա սիրտը, և նա ժողովրդին չի թողնի գնալ: Եվ պիտի ասես փարավոնին. Այսպես է ասում Տերը. Իսրայելը Իմ որդին է, Իմ անդրանիկը: Եվ Ես ասում եմ քեզ. Թող Իմ որդուն գնա, որպեսզի նա ծառայի Ինձ. իսկ եթե հրաժարվես նրան թողնել գնա, ահա Ես կսպանեմ քո որդուն՝ քո անդրանիկին»: Ելք 4:21–23.

Կեսգիշերյան աղաղակը մի մարգարեություն էր, որը ապագայում պիտի կատարվեր:

«Իսրայելի՝ Եգիպտոսից ազատագրման ժամանակ առաջնեկների նվիրումը դարձյալ պատվիրեցվեց: Մինչ Իսրայելի որդիները Եգիպտացիների գերության մեջ էին, Տերը Մովսեսին հանձնարարեց գնալ Եգիպտոսի արքա փարավոնի մոտ և ասել. «Այսպես է ասում Տերը. Իսրայելը Իմ որդին է, Իմ առաջնեկը. և ես քեզ ասում եմ. արձակի՛ր Իմ որդուն, որպեսզի Ինձ ծառայի. իսկ եթե հրաժարվես նրան արձակելուց, ահա Ես կսպանեմ քո որդուն՝ քո առաջնեկին»: Ելք 4:22, 23»

«Մովսեսը փոխանցեց իր պատգամը, սակայն հպարտ թագավորի պատասխանը եղավ. «Ո՛վ է Տերը, որ ես հնազանդվեմ Նրա ձայնին և Իսրայելին արձակեմ: Ես Տիրոջը չեմ ճանաչում, և Իսրայելին էլ չեմ արձակի»: Ելից 5:2: Տերն Իր ժողովրդի համար գործեց նշաններով և հրաշքներով՝ փարավոնի վրա ուղարկելով ահեղ դատաստաններ: Վերջապես կործանիչ հրեշտակին հրաման տրվեց սպանելու Եգիպտացիների մեջ մարդկանց և անասունների առաջնեկներին: Որպեսզի իսրայելացիները խնայվեն, նրանց հանձնարարվեց մորթված գառան արյունը դնել իրենց դռների պուրների վրա: Ամեն տուն պետք է նշանավորված լիներ, որպեսզի երբ հրեշտակը գար իր մահաբեր առաքելությամբ, անցներ իսրայելացիների տների վրայով»: «Դարերի Փափագը», 51:

Փարավոնին ուղղված «Կեսգիշերային աղաղակի» լուրը մատնանշում էր անդրանիկների մահը՝ որպես պատասխան Փարավոնի ապստամբությանը: Երբ այդ լուրը գրանցվեց արձանագրության մեջ, Եգիպտոսի վրա բերվեցին պատուհասները, որոնք ներկայացնում էին «Կեսգիշերային աղաղակի» գորությունը 1844 թվականի ամռանը: «Կեսգիշերային աղաղակի» լուրը 1844 թվականի ամռանը մակընթացային ալիքի պես սփռվեց ողջ երկրով մեկ: Պատուհասները պատեցին Եգիպտոսը, և երբ հասավ անդրանիկների խոստացված մահը, կեսգիշերին ամբողջ Եգիպտոսով մեկ մի աղաղակ լսվեց:

Եվ Մովսեսն ասաց. «Այսպես է ասում Տերը. «Մոտ կեսգիշերին ես դուրս պիտի գամ Եգիպտոսի մեջտեղը, և Եգիպտոսի երկրում բոլոր անդրանիկները պիտի մեռնեն՝ փարավոնի անդրանիկից, որ նստում է իր գահի վրա, մինչև աղախնի անդրանիկը, որ գտնվում է ջաղացի հետևում, և անասունների բոլոր անդրանիկները: Եվ Եգիպտոսի ամբողջ երկրում մեծ ողբ պիտի լինի, որի նմանը չի եղել և այլևս չի լինելու»: Ելք 11:4–6.

Քրիստոսի հաղթական մուտքը Երուսաղեմ տարավ դեպի Գողգոթայի խաչը, և Քրիստոսի աշակերտներն ու Նրա մյուս հետևորդները վերապրեցին Մեծ Հիասթափություն:

«Մեր հիասթափությունն այնքան մեծ չէր, որքան աշակերտներինը: Երբ մարդու Որդին հաղթականորեն մտավ Երուսաղեմ, նրանք ակնկալում էին, որ Նա թագադրվելու էր իբրև թագավոր: Ժողովուրդը հոծ բազմությամբ հոսեց ողջ շրջակայքից և աղաղակում էր. «Ովսաննա՛, Դավթի Որդուն»: Եվ երբ քահանաներն ու երեցները աղաչեցին Հիսուսին լռեցնել բազմությանը, Նա հայտարարեց, որ եթե նրանք լռեն, նույնիսկ քարերը պիտի աղաղակեն, որովհետև մարգարեությունը պետք է կատարվի: Սակայն ընդամենը մի քանի օր անց հենց այս աշակերտները տեսան իրենց սիրելի Վարդապետին, Որին հավատում էին, թե պիտի թագավորի Դավթի գահի վրա, դաժան խաչի վրա տարածված՝ ծաղրող, նախատող փարիսեցիներից վեր: Նրանց բարձր հույսերը հիասթափվեցին, և մահվան խավարը պատեց նրանց»: Վկայություններ, հատոր 1, 57, 58:

Աշակերտների և միլերականների մեծ հիասթափությունը նույնպես պատկերվում է եբրայեցիների՝ փարավոնի բանակի և Կարմիր ծովի միջև փակված լինելու միջոցով:

«Մեր վրա շողում է անցյալ դարերի կուտակված լույսը: Իսրայելի մոռացկոտության արձանագրությունը պահպանվել է մեր լուսավորման համար: Այս դարում Աստված Իր ձեռքն է մեկնել՝ Իր մոտ հավաքելու մի ժողովուրդ ամեն ազգից, ցեղից և լեզվից: Գալստյան շարժման մեջ Նա գործել է հանուն Իր ժառանգության, ինչպես որ գործեց իսրայելացիների համար՝ նրանց Եգիպտոսից առաջնորդելով: 1844 թվականի մեծ հիասթափության մեջ Նրա ժողովրդի հավատը փորձության ենթարկվեց, ինչպես եբրայեցիներինը՝ Կարմիր ծովի մոտ»: Վկայություններ, հատոր 8, էջ 115, 116:

Կարևոր է տեսնել, որ երբ Քրիստոսը մտավ Երուսաղեմ, այդ ժամի ներշնչումը ծնի գովաբանության մի պոթեկում, որը փարիսեցիները փորձում էին լռեցնել: Գովաբանության այդ խմբերգի սիրտը Հիսուսին Դավթի Որդի կոչելու ակնարկն էր՝ հենց այն խորհրդանիշը, որ Քրիստոսը գործածեց՝ նշանավորելու համար Իր բանավոր փոխհարաբերությունների ավարտը վիճաբանող հրեաների հետ: Հրեաների համար առավել գրգռիչն այն ճանաչումն էր, որ երբ նրանք Հիսուսին Դավթի Որդի էին կոչում, ըստ անուղղակի ենթադրության ակնարկում էին Դավիթ թագավորի հաղթական մուտքը Երուսաղեմ:

Դավթի՝ տապանակը Երուսաղեմ բերելու գործի պատմության մեջ պատգամի գորացումը ներկայացված էր Դավթի գորացմամբ:

Եվ Դավիթը գնալով մեծանում էր, և Զորությունների Տեր Աստված նրա հետ էր: Բ
Թագավորաց 5:10:

Այնուհետև Դավիթը վճռեց տապանակը բերել Երուսաղեմ: Տապանակը Դավթի քաղաք բերելու մեջ պիտի լինե՝ հիասթափություն, ինչպես յուրաքանչյուր բարեփոխման գծում: Օզգան, որի անունը նշանակում է ուժ, լիովին իմանալով, որ ինքը լիազորված չէր դիպչելու տապանակին, այնուամենայնիվ այդպես վարվեց: Հենց այն խնդիրը, որն ի սկզբանե տապանակը գերության մատնեց, Տիրոջ հայտնված կամքին անհնազանդությունն էր և Աստծո տապանակի հետ կապված գործության վերաբերյալ հանդգնությունը: Սակայն Օզգան՝ Դավթի զորեղ մարդը, անհնազանդվեց, ճիշտ ինչպես Մովսեսը անհնազանդվեց թլփատության պատվերին: Օզգան զարկվեց և մեռավ, և

տապանակը մնաց Երուսաղեմից դուրս, մինչև որ Դավիթը հասկացավ, որ նրանք, ովքեր հսկում էին այն տեղը, որտեղ տապանակը մնացել էր Օզգայի մահից հետո, օրհնվում էին: Այն ժամանակ Դավիթը դարձյալ ճանապարհ ընկավ՝ տապանակը Երուսաղեմ բերելու համար: Երբ Դավիթը պարելով մտնում էր Երուսաղեմ, նրա կինը տեսավ նրա մերկությունը և խորապես հիասթափվեց:

Բարեփոխչական շարժումների երեք գծեր, որոնք բոլորը վերաբերում են 1843 և 1844 թվականներին՝ այն ժամանակահատվածին, որ արդար մարդիկ և մարգարեները ցանկացան տեսնել ու լսել: Երկրորդ հրեշտակի գալստյան հատկանիշները, որոնք այսպիսով նշանավորում են հապաղման ժամանակ և հիասթափություն, բոլորը դյուրին է տեսնել: Ավելի խոր ճշմարտությունները բացահայտում են, որ հիասթափությունը պարզապես Մովսեսի, կամ Օզգայի, կամ Մարթայի և Մարիամի կողմից եղած թյուրիմացություն չէր, այլ մի հիասթափություն, որ կապված էր մի հիմնարար սկզբունքի մերժման հետ, որը կապված էր հենց այն պատմության հետ, որտեղ այդ հիասթափությունն իրականացավ: Մովսեսի համար դա թլփատության նշանն էր, Օզգայի համար՝ Աստծո պատվերների վերաբերյալ հանդգնություն տապանակի առնչությամբ, Մարթայի և Մարիամի համար՝ Քրիստոսի հարություն տալու արարչագործ գործության նկատմամբ հավատի պակասը:

Մովսեսի պարագայում նրա ծառայության ամենակենտրոնական թեման ընտրյալ ժողովրդի հետ ուխտային հարաբերության հաստատումն էր, և Մովսեսը մոռացավ այդ ուխտի նշանը: Օզգայի պարագայում խոսքը վերաբերում էր հենց Աստծո օրենքի սրբազանության այն սկզբունքին, որ մարմնավորված էր տապանում: Մարթայի և Մարիամի պարագայում՝ դա Քրիստոսի ծառայության բուն կենտրոնն էր՝ սկսվելով Նրա մկրտությամբ և ավարտվելով Նրա մահով, թաղմամբ ու հարությամբ, ինչպես որ նախապատկերված էր Նրա ծառայության սկզբում: 1843 թվականի առաջին հիասթափությունը տեղի ունեցավ գծապատկերի վրա եղած որոշ թվականների մեջ թույլ տրված սխալի հետևանքով, ինչը Ամբակումի մարգարեության կատարման դրսևորումն էր: Այդ սխալը վերաբերում էր Միլլերի շարժման գլխավոր սկզբունքին՝ օրը՝ տարվա դիմաց սկզբունքին:

«Յոթ որոտները» ներկայացնում են 1840-ից 1844 թվականների Ադվենտական շարժումը, սակայն այդ շարժման ներսում գտնվում է 1843-ից 1844 թվականների պատմությունը, որը սկսվում և ավարտվում է հիասթափությամբ՝ այդպիսով այդ պատմության վրա դնելով Ալֆայի և Օմեգայի կնիքը: Եվ այդ պատմությունն իսկ այն պատմությունն է, որին Հիսուսը և Էլեն Ուայթը մատնանշում են որպես այն սուրբ պատմությունը, որը արդարները միշտ փափագել են տեսնել:

Այդ չորս գծերը՝ Մովսեսը, Դավիթը, Քրիստոսը և միլլերականները, սովորեցնում են, որ երբ տասը կույսերի առակը կրկնվի աշխարհի վերջում, կլինի ոչ թե երկրորդ, այլ երրորդ հրեշտակի պատգամի գորացում, որին կհետևի հիասթափություն, և դա կսկսի սպասման ժամանակաշրջան:

Երբ առաջին հրեշտակը իջավ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին, դա հաստատեց Միլլերի հետևորդների գլխավոր մարգարեական կանոնը, և նրանց առաջին հիասթափությունը մասնավորապես կապված պիտի լիներ այդ կանոնի հետ: Երբ այդ հիասթափությունն ու սպասման ժամանակը ավարտվեցին Կեսգիշերյան Աղաղակի ժամանակ, այդ պատգամը նույնպես առնչվելու էր օր՝ տարվա սկզբունքին, ինչպես նաև այն նույնացումն, ըստ որի Քրիստոսը պիտի գար 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: 1840-ից մինչև 1844 թվականների բոլոր չորս սահմանագծերը կապված էին օր՝ տարվա սկզբունքի հետ:

Հրեաները կարգվեցին Աստծո օրենքի պահապաններ, և այն հարցը, որ ներկայացված է Մովսեսի գծում, Աստծո օրենքն ու կանոններն են: Դավթի պատմության մեջ դարձյալ Աստծո օրենքն էր: Քրիստոսի պատմության մեջ ևս Աստծո օրենքն էր, որովհետև առանց արյուն թափվելու չկա այն մեղքի թողություն, որ Աստծո օրենքով հայտնվել է մեղավորին: Բայց ադվենտիզմը կարգվեց ոչ միայն Աստծո օրենքի, այլև մարգարեական Խոսքի պահապանը:

Ուստի միլլերիական պատմության գծի թեման Աստծո մարգարեական կանոններն են: Ադվենտիզմի ավարտին այն կրկին վերաբերելու է մարգարեական մեկնաբանության կանոններին, սակայն 1844 թվականից ի վեր մարգարեական ժամանակը այլևս չպետք է կիրառվի: Վերջում գործող կանոնները հիմնված են այն սկզբունքի վրա, որ Ալֆան և Օմեգան վերջը պատկերում են սկզբից:

Երբ Օսմանյան գերիշխանությունը դադարեց՝ երկրորդ վայի կատարման մեջ, որը ներկայացնում էր իսլամի մարգարեական գործունեությունը, Հայտնություն 9:15-ի երեք հարյուր ինսունամեկ տարվա և տասնհինգ օրվա մարգարեությունը կատարվեց, և հաստատվեց «մեկ օրը մեկ տարվա դիմաց» սկզբունքը, որը Միլլերի աշխատանքի բուն սիրտն էր:

Երբ Իսլամը հարվածեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, Հայտնություն 8:13-ի կատարման մեջ երրորդ վայի գալուստը կատարվեց, և հաստատվեց այն սկզբունքը, որը հենց Future for America-ի աշխատանքի բուն սիրտն էր. այդ սկզբունքը, պարզ ասած, պատմության կրկնությունն է: Իսլամը ներկայացնող վայի փողի վերաբերյալ մի մարգարեություն հաստատվեց, երբ կատարվեցին թե՛ Հայտնություն տասի հրեշտակը 1840 թվականին, և թե՛ Հայտնություն տասնութի հրեշտակը 2001 թվականին: Պատմությունը կրկնվել էր: Հաջորդը, որ պետք էր սպասել, հիասթափությունն էր:

Հիասթափությունը պիտի ներմուծեր հապաղման ժամանակ: Հիասթափությունը պիտի վիատեցներ և ցրեր գործում ներգրավվածներին: Հիասթափությունը պիտի իրականացվեր մարգարեության հիմնական օրենքներից մեկի անտեսմամբ, այն է՝ մարգարեության այն առաջնային կանոնով, որ հաստատվել էր ադվենտականության սկզբնավորման մեջ: 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի զորավորումը կապված էր իսլամի հետ, և 2020 թվականի հուլիսի 18-ի հիասթափությունը վերաբերում էր իսլամին: Մեզ տեղեկացվում է, որ այն, ինչ Սամուել Մոուրին և ապա մյուսներին հնարավորություն տվեց ճանաչելու 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի թվականը, այն

էր, որ Տերը Իր ձեռքը հեռացրեց 1843 թվականի աղյուսակի որոշ թվարկումների մեջ եղած սխալից: Այնուհետև Մնոուն և միլլերիտները տեսան, որ այն նույն ապացույցը, որը նրանց առաջնորդել էր կանխասելու 1843 թվականը՝ որպես երկու հազար երեք հարյուր տարվա մարգարեության կատարման տարի, այժմ ճանաչվեց որպես հենց այն նույն ապացույցը, որ նրանց հնարավորություն տվեց որոշելու 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը:

«Հիսուսը և ողջ երկնային զորքը կարեկցանքով ու սիրով էին նայում նրանց վրա, ովքեր քաղցր ակնկալիքով տենչացել էին տեսնել Նրան, Ովին նրանց հոգիներն էին սիրում: Հրեշտակները սավառնում էին նրանց շուրջը՝ ամրացնելու նրանց իրենց փորձության ժամին: Նրանք, ովքեր անտեսել էին երկնային պատգամն ընդունելը, թողնվել էին խավարի մեջ, և Աստծո բարկությունը բորբոքվել էր նրանց դեմ, որովհետև նրանք չէին ընդունել այն լույսը, որ Նա նրանց ուղարկել էր երկնքից: Այդ հավատարիմ, հիասթափվածները, որոնք չէին կարողանում հասկանալ, թե ինչու իրենց Տերը չեկավ, խավարի մեջ չթողնվեցին: Նրանք կրկին առաջնորդվեցին դեպի իրենց Աստվածաշնչերը՝ մարգարեական ժամանակաշրջանները քննելու համար: Տիրոջ ձեռքը հեռացվեց թվերից, և սխալը բացատրվեց: Նրանք տեսան, որ մարգարեական ժամանակաշրջանները հասնում էին մինչև 1844 թվականը, և որ նույն ապացույցը, որ նրանք ներկայացրել էին՝ ցույց տալու համար, թե մարգարեական ժամանակաշրջաններն ավարտվում էին 1843 թվականին, ապացուցում էր, որ դրանք վերջանալու էին 1844 թվականին: Լույսը Աստծո Խոսքից շողաց նրանց վիճակի վրա, և նրանք հայտնաբերեցին մի հապաղման ժամանակ՝ «Թեև այն [տեսիլքը] հապաղի, սպասի՛ր նրան»: Քրիստոսի անմիջական գալստյան հանդեպ իրենց սիրո մեջ նրանք աչքաթող էին արել տեսիլքի հապաղումը, որը կոչված էր բացահայտելու ճշմարիտ սպասողներին: Նրանք դարձյալ ունեին ժամանակի մի կետ: Սակայն ես տեսա, որ նրանցից շատերը չէին կարող բարձրանալ իրենց ծանր հիասթափությունից վեր՝ ունենալու այն աստիճանի նախանձախնդրությունն ու զորությունը, որոնք առանձնահատկել էին նրանց հավատը 1843 թվականին»: Վադ Գրվածքներ, 236, 237:

Պետք է ակնկալենք, որ այն ապացույցները, որոնք հանգեցրին այն կանխատեսմանը, թե Իսլամը կհարձակվի Միացյալ Նահանգների վրա 2020 թվականի հուլիսի 18-ին, կհաստատեն, որ շուտով գալիք կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ Իսլամն է այն դատաստանը, որ բերվում է Միացյալ Նահանգների դեմ, ընդ որում ժամանակի տարրը այլևս կապված չէ այդ իրադարձության հետ:

1840-ից մինչև 1844 թվականների պատմության մեջ՝ չորս հիմնական ուղենիշներ: Ամեն մի ուղենիշ կապված է Միլլերի հիմնական կանոնի՝ օրը տարվա դիմաց սկզբունքի կիրառության հետ:

2001 թվականի պատմության մեջ կան չորս հիմնական ճանապարհային նշաններ՝ մինչև կիրակնօրյա օրենքը: 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ը իսլամն էր: 2020 թվականի հուլիսի 18-ի չիրականացած կանխասացությունը վերաբերում էր իսլամին: Ամեն մի ճանապարհային նշան կապված է «Future for America»-ի հիմնական կանոնի՝ պատմության կրկնության կիրառության հետ: «Յոթ որոտները» ներկայացնում են

ապագա իրադարձություններ, որոնք պիտի բացահայտվեն իրենց կարգով: Չորս ճանապարհային նշաններից առաջինը 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ն էր, որը նույնացնում էր Միացյալ Նահանգների վրա իսլամի հարձակումը՝ որպես երրորդ վայի կատարման դրսևորում: Վերջին ճանապարհային նշանը, որը մեր պատմության մեջ ներկայացնում է կիրակնօրյա օրենքը, պետք է վերաբերի իսլամին, որովհետև Ալֆան և Օմեգան միշտ սկզբից ցույց են տալիս վախճանը, և Ալֆան և Օմեգան Նա է, Ով հենց այս պատմության համար կնքեց «յոթ որոտները»: Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ իսլամը կհարձակվի Միացյալ Նահանգների վրա:

Սա այն երեք հիմնական բաղադրիչներից մեկն է, որոնք այժմ բացվում են յոթ որոտների կնիքների բացման մեջ: Երբ Մովսեսը իր պատմական գծում հոչակեց այն պատգամը, որը նախատիպում էր Կեսգիշերյան Աղաղակը, վերջին շարժումները արագ էին: Տասը գերբնական կործանարար պատուհասներ՝ մինչև որ անդրանիկների վերաբերյալ մարգարեությունը կատարվեց՝ Եգիպտոսում Կեսգիշերին աղաղակ առաջացնելով: Երբ Քրիստոսը մտավ Երուսաղեմ, խաչին տանող արագ քայլերն արդեն ընթացքի մեջ էին: Երբ պատգամը հոչակվեց, այլևս հետդարձ չկար: 1844 թվականի օգոստոսի 12-ին Էքսեթերի ճամբարային ժողովից հետո, երկու ամսից էլ պակաս ժամանակ անց, կանխասացությունն իրականացավ:

Եվ Տիրոջ խոսքը եղավ ինձ՝ ասելով. «Մարդո՛ւ որդի, ի՞նչ է այն առակը, որ դուք ունեք Իսրայելի երկրում՝ ասելով. “Օրերը երկարում են, և ամեն տեսիլք կորչում է”։ Ուստի ասա՛ նրանց. այսպե՛ս է ասում Տեր Աստվածը. “Ես այդ առակը պիտի դադարեցնեմ, և այլևս այն որպես առակ չեն գործածի Իսրայելում”, այլ ասա՛ նրանց. “Օրերը մոտ են, և յուրաքանչյուր տեսիլքի կատարումը”։ Որովհետև Իսրայելի տան մեջ այլևս չի լինելու ոչ մի ունայն տեսիլք և ոչ էլ շողոքորթ գուշակություն: Որովհետև Ես եմ Տերը. Ես պիտի խոսեմ, և այն խոսքը, որ պիտի ասեմ, պիտի կատարվի. այն այլևս չի ուշանալու. որովհետև ձեր օրերում, ո՛վ ապստամբ տուն, Ես պիտի ասեմ խոսքը և պիտի կատարեմ այն»,— ասում է Տեր Աստվածը: Եվ դարձյալ Տիրոջ խոսքը եղավ ինձ՝ ասելով. «Մարդո՛ւ որդի, ահա Իսրայելի տան մարդիկ ասում են. “Տեսիլքը, որ նա տեսնում է, շատ օրերի համար է, և նա մարգարեանում է հեռավոր ժամանակների մասին”։ Ուստի ասա՛ նրանց. այսպե՛ս է ասում Տեր Աստվածը. “Իմ խոսքերից ոչ մեկը այլևս չի ուշանալու, այլ այն խոսքը, որ Ես ասել եմ, պիտի կատարվի”»,— ասում է Տեր Աստվածը: Եզեկիել 12:21–28.